

РЕШЕНИЕ

№ 2671

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 95 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ВИОЛЕТА СТ. ПАРПУЛОВА**

при участието на секретаря **ПЕТЯ М. ГЕОРГИЕВА**
като разгледа докладваното от **ВИОЛЕТА СТ. ПАРПУЛОВА**
Административно наказателно дело № 20221110200127 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59-63 ЗАНН.

Образувано е по жалба от „М. Л.“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр. София, ул. ***, представлявано от управителя Ф. Н. И., срещу наказателно постановление № 22-2100099/20.12.2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ София за нарушение по чл. 415, ал. 1 КТ. На основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 415, ал. 1 КТ на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 /хиляда и петстотин/ лв.

В жалбата са изложени твърдения в насока неправилно приложение на материалния закон и допуснати при издаването на обжалваното наказателно постановление съществени нарушения на процесуалните правила. Поддържа се неяснота при посочване на датата, на която се твърди да е извършено нарушението, и издаване на АУАН след изтичане на срока по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Като процесуална незаконосъобразност е изтъкнато, че спрямо дружеството, в рамките на една проверка, били съставени девет АУАН, респективно издадени девет наказателни постановления, като критериите и съображенията на контролните органи за това били неясни. Прави се искане атакуваното НП да бъде отменено.

За проведеното на 21.06.2022 г. открито съдебно заседание страните са редовно призовани. „М. Л.“ ЕООД се представлява от управителя И. и адв. Ч.-Н., а Д „ИТ“ София - от юрк. Д..

В дадения ход по същество адв. Н. поддържа доводите, релевиращи в жалбата, и pledира атакуваното НП да бъде отменено. Претендира присъждане в полза на доверителя й на разносните за адвокатско възнаграждение.

Управителят И. поддържа изложеното от адв. Н. и моли наказателното постановление да бъде отменено.

Юрк. Д. намира факта на извършване на нарушението за доказан, при което pledира НП да бъде потвърдено. Поддържа, че не са налице предпоставките по чл. 415в за квалифициране на случая като маловажен. Прави искане в полза на въззиваемата страна да

бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В предоставения от съда срок адв. Н. депозира писмени бележки, в които развива подробно съображенията, въз основа на които счита, че показанията на свид. В.А. не следва да бъдат кредитирани. Застъпва също, че АУАН е съставен след изтичане на срока по чл. 34, ал. 1 ЗАНН, че при издаване на НП наказващият орган е нарушил разпоредбата на чл. 52, ал. 4 ЗАНН, че е нарушено правото на защита на дружеството-жалбоподател, тъй като в призовката, изпратена от контролните органи по реда на АПК, не било конкретизирано по кое предписание следва да се докаже изпълнение, и че бил нарушен принципът за съразмерност при налагане на наказанията.

Като съобрази събраните по делото доказателства и становищата на страните, и провери законността и обосноваността на атакуваното наказателно постановление, съдът прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е депозирана в законоустановения срок, от надлежно легитимирано лице, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, и е процесуално допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

От фактическа страна се установи:

В периода от 04.10.2021 г. до 22.10.2021 г., по повод подаден от свидетеля В.А. сигнал в Д „ИТ“ София, служители на Инспекцията извършили проверка по спазване на трудовото законодателство от страна на „М. Л.“ ЕООД, гр. София, ***. Проверката приключила с издаването на протокол № ПР2131218/22101.2021 г., съгласно който на дружеството били дадени за изпълнение 22 /двадесет и две/ задължителни предписания. Предписание № 7 било в насока работодателят да изплати на М. Д. Д. и В. СВ. АС., съгласно представените ведомости за работна заплата за месец октомври 2019 г. и месец ноември 2019 г., уговореното трудово възнаграждение за извършената работа за месец октомври 2019 г. и месец ноември 2019 г., съгласно чл. 128, т. 2 КТ. Срокът за изпълнение на предписанието, определен от контролните органи, бил до 11.11.2021 г. Предписанието не било обжалвано и влязло в сила.

За времето от 22.10.2021 г. до 29.11.2021 г. била извършена последваща проверка на „М. Л.“ ЕООД от служители на Д „ИТ“ София - свидетелките Н.Г. и Р.А.. Въз основа изискани и представени от дружеството документи до приключването на проверката, те констатирали, че даденото с протокол № ПР2131218/22101.2021 г. задължително предписание № 7 не било изпълнено, като от дружеството не били ангажирани доказателства, удостоверяващи заплащане на трудовото възнаграждение на В.А. и М.Д. за месеците октомври и ноември 2019 г. Констатациите на инспекторите били обективирани в протокол за извършена проверка № ПР 2134765/29.11.2021 г. В писмено сведение от управителя на „М. Л.“ ЕООД било декларирано, че не представя документи, доказващи изпълнението на предписанията, дадени с протокол от 22.10.2021 г.

Доколкото срокът за изпълнение на предписанието бил изтекъл, същото не било обжалвано и влязло в сила като задължително за изпълнение, на 29.11.2021 г., в присъствието на управителя на дружеството-жалбоподател и двама свидетели, сред които свид. Г., свид. А. съставила срещу „М. Л.“ ЕООД АУАН № 22-2100099/29.11.2021 г., в който описала подробно времето, мястото и обстоятелствата относно извършеното нарушение на разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ.

Въз основа съставения АУАН, при идентично фактическо описание на нарушението и давайки му аналогична правна квалификация, директорът на Д „ИТ“ София издал срещу „М. Л.“ ЕООД атакуваното наказателно постановление, с което на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 415, ал. 1 КТ му наложил имуществена санкция в размер на 1 500 /хиляда и петстотин/ лв.

Изложената фактическа обстановка съдебният състав прие за установена въз основа

събраните по делото гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, както следва: гласни - показанията на свидетелите Р.А., Н.Г., Л.И., Д. Ч. и В.А., и писмени - протоколи за извършени проверки от 22.10.2021 г. и 29.11.2021 г.; сигнал от В.А. до Д „ИТ“ София; писмо с призовка по чл. 45, ал. 1 АПК; покана по ЗАНН; писмено сведение от управителя на „М. Л.“ ЕООД; трудово досие на В. СВ. АС.; трудово досие на М. Д. Д.; ведомости за работна заплата за месец октомври 2019 г. и месец ноември 2019 г.; идентификационна карта на „М. Л.“ ЕООД; възражение срещу АУАН; заповед № 3-0058/11.02.2014 г.; заповед № ЧР-977/21.08.2017 г.; заповед № ЧР-852/11.04.2018 г.; заповед № ЧР-1106/17.10.2017 г.; длъжностна характеристика за длъжността „главен инспектор“ в Д „ИТ“ София; заповед № ЧР-1027/13.09.2017 г.; заповед № 3-0024/08.01.2019 г.; заповед № 3-0025/08.01.2019 г.; справка № 118549/01.02.2022 г. от Служба по вписванията; протоколи за получаване на работна заплата за месец октомври 2019 г. и месец ноември 2019 г.; извлечение от счетоводните регистри на „М. Л.“ ЕООД; справка от ТД на НАП София; извлечение от регистъра на уведомления за трудови договори на ИА „ГИТ“; съдебно удостоверение изх. № 9000843/28.03.2022 г. от Председателя на СРС; сигнал вх. № 21087292/23.09.2021 г. от В. СВ. АС.; отговор на уведомление от В. СВ. АС.;

От показанията на разпитаните инспектори при Д „ИТ“ София и от протоколите за извършените проверки се установяват обстоятелствата по осъществените спрямо дружеството-жалбоподател първоначална и последваща проверки по спазване на трудовото законодателство и направените при тях констатации. Посредством цитираните доказателствени източници се изясняват даденото при първата проверка предписание № 7, срокът за изпълнението му - до 11.11.2021 г., и констатираното при втората проверка обстоятелство, че работодателят не го е изпълнил, предвид липсата на ангажирани доказателства в обратната насока.

Аналогичен извод се формира и посредством показанията, дадени от свид. В.А., който при проведения разпит потвърждава, че не е получил трудовото си възнаграждение за месеците октомври и ноември 2019 г. Като прецени показанията му като обективни и достоверни, и в корелация с писмените доказателства по делото /ведомостите за заплати на „М. Л.“ ЕООД за месец октомври и месец ноември 2019 г./, съдът ги кредитира и използва при формирането на фактическите си изводи.

Тук е мястото да се отбележи, че възраженията, релевиращи от адв. Н. спрямо достоверността на показанията на свид. А., не следва да бъдат споделени. Доводите, че било житейски нелогично последният да полага труд в продължение на близо две години, без да получава трудово възнаграждение, както и същевременно да бъдат заплащани дължимите осигуровки, не водят до опровергаване изложеното от свидетеля. Неотносим е и аргументът относно заплатени от управителя на „М. Л.“ ЕООД служебни и лични пътувания на свид. А. и приятелката му в периода, в който полагал труд в полза на дружеството, доколкото последните не са относими към факта на изплащане, респективно неизплащане на следващото се за положения от него труд възнаграждение.

До обратен извод не водят и показанията на свидетелките Л.И. и Д. Ч., доколкото те не сочат да са присъствали и да са възприели лично изплащането на трудовите възнаграждения на свид. А. и на М.Д. за месеците октомври и ноември 2019 г. Освен това по отношение на М.Д. не сочат и конкретни обстоятелствата, поради които последният не се е подписал във ведомостите за заплати, с оглед удостоверяване на обстоятелството, че е получил трудовите си възнаграждения за съответните месеци.

В допълнение, по отношение на тези две свидетелки следва да бъде отчетен и фактът, че са служители на счетоводната фирма, която обслужва „М. Л.“ ЕООД, в който смисъл са заинтересовани последното да избегне административнонаказателна отговорност, която би се явила пряко свързана с тяхната дейност по счетоводното обслужване на дружеството.

Що се отнася до представените от страна на жалбоподателя копия от протоколи за

получаване на работна заплата от В.А. за месец октомври 2019 г. и месец ноември 2019 г., следва да се отчете, че се представят като доказателства едва в съдебната фаза на производството, и то след подаване на жалбата срещу атакуваното наказателно постановление, в която доводи в съответната насока не са релевирани. Предвид това, доколкото не съществува надлежен способ, по който да се установи действителният момент на съставянето на въпросните протоколи, и доколкото е логически необяснимо защо, в случай, че са били съставени на посочените в тях дати, не са били представени на контролните органи в рамките на извършените първоначална и последваща проверки, съдът не ги кредитира досежно обективизираните обстоятелства.

С оглед горните съображения съдебният състав намери за установен по категоричен начин както факта на осъществяване на нарушението /неизпълнение на даденото с протокола от 22.10.2021 г. предписание под № 7/, така и времето и мястото на извършването му, а именно първият работен ден след изтичане срока на предписанието - 12.11.2021 г., в седалището на дружеството, находящо се в гр. София, доколкото срокът на предписанието е бил изтекъл на 11.11.2021 г. и не е било обжалвано. Неизпълнението на предписанието е констатирано при последващата проверка, извършена от свидетелките Н.Г. и Р.А. в периода от 22.10.2021 г. до 29.11.2021 г.

Материалната и териториална компетентност на актосъставителя и административнонаказващия орган, с оглед заеманите длъжности, следват по силата на закона и актовете по прилагането му /КТ и Устройственият правилник на ИА „ГИТ“/, и от представените от наказващия орган заповеди и длъжности характеристики.

При така установеното от фактическа страна, съдът прие от правна страна следното:

Процесните АУАН и наказателно постановление са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма и съдържание - чл. 42 и 57 ЗАНН, при спазване на установения ред и в сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН. Процесуални нарушения в процедурата по съставянето и връчването им не са допуснати.

Неоснователно е възражението за съставяне на АУАН след изтичането на едногодишния срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Съответният срок е давностен по характер, като съгласно цитираната разпоредба, не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя, или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Въпросната една година се брои от извършване на нарушението, а процесното нарушение се изразява в неизпълнение на дадено задължително предписание. Срокът, даден от контролните органи за изпълнение на това предписание, е бил до 11.11.2021 г. включително /четвъртък работен ден/, при което нарушението е извършено на 12.11.2021 г. - първия ден след изтичането на предоставения срок. Това се явява и релевантният момент за началото на срока по чл. 34, ал. 1 ЗАНН, при което последният е спазен.

АУАН и наказателното постановление отговарят на изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН - съдържат описание на нарушението, времето и мястото на извършването му, и пълно и ясно описание на обстоятелствата, при които е било осъществено. Налице е съответствие между фактическото му описание и дадената правна квалификация. Неоснователно е и възражението в насока неяснота по отношение на датата, на която се твърди нарушението да е извършено, доколкото последната е ясно и недвусмислено посочена - 12.11.2021 г. Фактът, че е посочена и датата на проверката /22.10.2021 г./, по никакъв начин не би могъл да доведе до объркване или невъзможност жалбоподателят да разбере волята на актосъставителя и наказващия орган.

Нарушение на разпоредбата на чл. 52, ал. 4 ЗАНН също не се констатира, доколкото наказващият орган, преди да се произнесе по преписката с издаване на наказателното постановление, е извършил дължимата проверка на акта, с оглед неговата законосъобразност и обоснованост. Излагането на мотиви по представените доказателства и

релевираните възражения срещу АУАН не е законово регламентирано.

Неоснователно е и оплакването за нарушено право на защита, предвид неяснота в призовката по чл. 45 АПК и в поканата за съставяне на АУАН относно предписанието, за изпълнението на което следвало да се представят доказателства, доколкото самият управител на дружеството-жалбоподател е декларирал, че не представя такива.

Що се отнася до представените преписи от наказателни постановления, издадени срещу „М. Л.“ ЕООД в рамките на извършената от Д „ИТ“ София проверка, извън подлежащото на съдебен контрол в рамките на настоящето производство, и релевираните във връзка с тях оплаквания, съдът ги прецени като неотнормирани към предмета на делото. Независимо от това обаче следва да се отбележи, че административнонаказателното производство, за разлика от наказателното, не познава института на продължаваното престъпление по смисъла на чл. 26 НК. Аргумент в тази насока следва от изричната разпоредба на чл. 18 ЗАНН, съгласно която, когато едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях. Предвид констатираните при извършените от контролните органи проверки нарушения, касаещи различни периоди, правилно и обосновано са издадени отделни наказателни постановления за всяко от тях. Настоящият съдебен състав е компетентен да се произнесе по обосноваността и справедливостта единствено на конкретната санкция, наложена с атакуваното НП, предмет на съдебен контрол в рамките на проведеното първоинстанционно производство.

Предвид това съдът прецени, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, в това число касателно задължителните реквизити на АУАН и НП, които да са ограничили правото на защита на санкционираното лице и да представляват формални основания за отмяната на санкционния акт.

Атакуваното наказателно постановление е и материалноправно законосъобразно.

Фактическата обстановка по извършване на нарушението е правилно изяснена от актосъставителя и административнонаказващия орган. Въз основа кредитираната доказателствена съвкупност се установи безспорно, че с противоправното си бездействие, неизпълнявайки до изтичането на дадения от контролните органи срок /до 11.11.2021 г. включително/, задължителното за изпълнение предписание по спазване на трудовото законодателство - да изплати на М. Д. Д. и В. СВ. АС., съгласно представените ведомости за работна заплата за месец октомври 2019 г. и месец ноември 2019 г, уговореното трудово възнаграждение за извършената работа за месец октомври 2019 г. и месец ноември 2019 г., съгласно чл. 128, т. 2 КТ, в качеството на работодател „М. Л.“ ЕООД е осъществило от обективна страна състава на нарушението по чл. 415, ал. 1 КТ. Нарушението е извършено на 12.11.2021 г., както правилно е посочено в АУАН и НП. То е осъществено чрез бездействие в рамките на предоставения за изпълнение на предписанието срок, след изтичането на който нарушението е налице. Предписанието е било задължително за работодателя, доколкото е дадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ и не е било оспорено в законоустановения срок. Следователно е влязло в сила и е произвело правни последици, в който смисъл за дружеството-жалбоподател е възникнало задължението за изпълнението му в указания срок. С оглед на това, доколкото включително в рамките на проведеното първоинстанционно съдебно производство не се доказва изпълнението му, наведените възражения бяха преценени като неоснователни.

Във връзка с последните следва да се допълни, че задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на обжалване по реда на АПК - чл. 405, изр. 1 КТ. По делото няма данни предписанието да е било оспорено и/или отменено по административен и/или съдебен ред. Последица от необжалването му е влизането в сила, с което се преклудира възможността да се релевира инцидентно неговата

незаконосъобразност. Затова при съдебното оспорване на НП по реда на ЗАНН правно значим и подлежащ на изследване е единствено фактът на неизпълнение на влязло в законна сила предписание като основание по чл. 415, ал. 1 КТ да се ангажира административнонаказателната отговорност на работодателя. Отрицателна предпоставка за това ангажиране би била отмяната на предписанието от съда или горестоящ административен орган, тъй като само тогава изпълнението му би било недължимо. В случая такава отмяна не е налице. След като процесното задължително предписание не е било обжалвано по надлежния ред пред съответния административен съд, то е станало задължително за изпълнение, независимо дали е било правилно или не, като предметът на настоящето производство е ограничен до проверката било ли е изпълнено.

Субективната съставомерност на нарушението се презумира, предвид обективния характер на отговорността на юридическите лица.

Не са налице основания за преквалифициране на случая в маловажен по смисъла на чл. 415в, ал. 1 КТ, доколкото от страна на дружеството-жалбоподател не бяха ангажирани доказателства нарушението да е било отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в КТ.

Разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ предвижда за процесното нарушение виновното лице да се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 10 000 лв. Наложената на „М. Л.“ ЕООД имуществена санкция е индивидуализирана в минимален размер от 1 500 лв., предвид което обсъждането на обосноваността и справедливостта ѝ е безпредметно, с оглед липсата на възможност за съда да я измени.

Водим от горното, съдът прие, че атакуваното НП е правилно - законосъобразно и обосновано, издадено в съответствие с изискванията на материалния закон и при съобразяване с процесуалните правила. Основания за отмяната или изменението му не се констатираха. Подадената жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

При този изход на делото основателна е претенцията на процесуалния представител на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на Д „ИТ“ София, съгласно изричното право на такова, регламентирано в разпоредбата на чл. 63, ал. 3 ЗАНН. Същата следва да бъде уважена в минималния размер, определен съгласно [чл. 78, ал. 8 ГПК](#) вр. [чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ](#) и [чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ](#), а именно в размер на 80 /осемдесет/ лв. за представителството пред настоящата инстанция.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2, т. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 ЗАНН и чл. 63д ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-2100099/20.12.2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ София срещу „М. Л.“ ЕООД за нарушение по чл. 415, ал. 1 КТ, за което на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 415, ал. 1 КТ му е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 /хиляда и петстотин/ лв.

ОСЪЖДА „М. Л.“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр. София, ул. ***, представлявано от управителя Ф. Н. И., **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на Дирекция „Инспекция по труда“ София сума в размер на 80 /осемдесет/ лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение за осъществено пред настоящата инстанция процесуално представителство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд гр. София в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____